

Wij danken u voor uw medeleven en gebed.

In liefdevolle herinnering aan

Zuster Wil Hansen

✧ Oudenrijn, 9 april 1923

Professie, 27 oktober 1946

† Vught, 9 mei 2017

Lid van de Congregatie
van de Missiezusters van
Onze Lieve Vrouw van Afrika

Net 94 geworden, is Wil rustig gestorven, nadat er enige tijd geleden een ernstige keeltumor bij haar was geconstateerd. Helaas was deze niet meer te behandelen. Ze onderging dit proces op geheel eigen wijze: berustend, met humor, zonder klagen en vol vertrouwen in de Heer.

Wil werd geboren in Oudenrijn in een fijn warm gezin als jongste van vijf kinderen. Toen haar moeder op jonge leeftijd stierf, was Wil tien jaar. Haar oudste zus Suze van 18 nam haar plaats zo goed mogelijk in. Wil doorliep de huishoudschool en werkte enkele jaren bij arme gezinnen. Vanaf 15-jarige leeftijd had ze het verlangen om religieuze te worden. Haar intrede bij de Witte Zusters was in mei 1943 en haar eerste professie in 1946, daarna werd ze uitgezonden naar Algerije. Ze keerde terug naar Nederland om een opleiding tot verpleegkundige te volgen. In 1952 vertrok ze naar Kagondo in Tanzania om daar te gaan werken, maar ze bleek allergisch voor kinine waardoor ze na

5 jaar weer terug kwam naar Nederland. Ze volgde aanvullende opleidingen in de anesthesiologie en radiologie, om daarna in Kagunguli en Bukumbi het geleerde in praktijk te brengen. Na een korte periode als verpleegster in Frascati, ging ze in Heerlen de vroedvrouwenopleiding doen. Een heel fijne tijd, zo zei ze zelf. Weer keerde ze terug naar Bukumbi om daar les te gaan geven. Door omstandigheden moest ze terug naar Nederland. Na een periode bij haar priester-broer in Duitsland te hebben gewoond, werd ze verpleegster in het St. Jozefziekenhuis in Heemskerk, waar ze tot haar 60ste heel prettig gewerkt heeft. In Bayonne en Sterksel heeft ze nog oudere medezusters verpleegd en woonde ze jaren alleen in Vught en Oss, waar ze vrijwilligerswerk deed in de parochie. Via Warmond en Driebergen, belandde ze in 2009 in Woonzorgcentrum Molenweide in Boxtel, waar het haar prima beviel.

Wil heeft altijd een eigenzinnige koers gevaren, met een heel eigen humor en manier van doen, die niet altijd even goed viel bij haar medezusters. Daardoor was het soms lastig voor haar om een goede aansluiting te vinden bij een gemeenschap. Ook na haar pensioen voelde ze zich vaak nutteloos en depressief en had moeite om haar draai te vinden.

Ze had veel steun aan haar nichten, die haar regelmatig kwamen bezoeken. In haar stoel voor het raam, wandelen met een vrijwilligster, Frans praten, bidden in de kapel, zingen in het koor, bezoeken aan favoriete mannenvrienden, zo kwam Wil haar tijd wel door. Soms lag ze doodmoe op bed, maar als je haar dan sprak, kwam haar laconieke en nuchtere humor weer om de hoek kijken. Lieve Wil, we zullen je missen en vertrouwen je toe aan de Heer.